

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14/2018
28.02.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Радовановић Павловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., правног следбеника пок. ВВ из ... и тужиље по тужби за главно мешање ГГ из ..., чији је пуномоћник Александар Радивојевић, адвокат из ..., ради утврђења права закупа стана на неодређено време по тужби и иселења по противтужби, одлучујући о ревизији тужиље АА изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6510/16 од 09.11.2016. године, у седници одржаној 28.02.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог за одлучивање о ревизији тужиље, као о изузетно дозвољеној по основу члана 395. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6510/16 од 09.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 17929/07 од 18.05.2012. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе, па је ставом другим изреке, одбијен тужбени захтев којим је тужиља АА тражила да се утврди да је након смрти супруга ДД, преминулог ...2006. године, стекла својство закупца на неодређено време на стану бр. ..., у улици, у ..., који је ближе описан у изреци пресуде, што би тужени био дужан признати и трпети, затим да суд утврди да тужиља користи стан са члановима породичног домаћинства (ћеркама ... и ...), те да ова пресуда замењује уговор о закупу стана док исти не буде закључен између парничних странака. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев по тужби за главно мешање тужиље ГГ којим је тражила да се утврди да је носилац права закупа на неодређено време на наведеном стану, што би тужиља и тужени ВВ били дужни да признају. Ставом петим изреке, усвојен је противтужбени захтев туженог ВВ, па је утврђено да тужиља АА и тужиља по тужби за главно мешање ГГ немају право да користе стан који је предмет спора, као носиоци права закупа на неодређено време. Ставом шестим изреке, усвојен је противтужбени захтев па су обавезане тужиља АА и тужиља по тужби за главно мешање ГГ да се иселе из стана са свим лицима и стварима и да стан испражњен од лица и ствари предају у

својину и државину туженом ВВ. Ставом шестим и седмим изреке, обавезане су тужила и тужила по тужби за главно мешање да туженом накнаде трошкове спора. Ставом осмим изреке, укинута су решења Трећег општинског суда у Београду П 1100/07 од 11.09.2007. године и Су 741/07 од 12.09.2007. године, па је обавезана тужила АА да накнади трошкове заступања од стране заступника, адвоката Ненада Илића пред Првим основним судом у Београду.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6510/16 од 09.11.2016. године, одбијене су жалбе тужила и потврђена првостепена пресуда, а одбијен захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући на потребу разматрања правних питања од општег интереса и неједнаку примену закона, чиме се доводи у питање равноправност грађана. Такође, указује се на потребу за новим тумачењем права, с обзиром на велики број закупаца станова у својини грађана.

Решењем РЗ 144/17 од 20.12.2017. године Апелациони суд у Београду предложио је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној, применом члана 395. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд није прихватио предлог апелационог суда за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 395. Закона о парничном поступку. Нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса, као ни потребу за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. У ревизији се указује на конкретно чињенично и правно питање – пренос права закупа на неодређено време, као посебног права за које тужила сматра да јој припада, које је проистекло из претходног станарског права. Нижестепене пресуде су донете у складу са усаглашеном судском праксом и правним ставовима у погледу примене одредаба чл. 2 и 80. став 1. Закона о стамбеним односима („Службени гласник СРС“, бр. 29/73 и 30/80 – ступио на снагу 29.07.1973. године). Наиме, од дана ступања Закона о стамбеним односима из 1973. године, станарско право, односно право трајног коришћења стана је могло да буде стечено само на стану у друштвеној својини. Носилац станарског права на стану у својини грађана који је то право стекао до 29.07.1973. године, као дана ступања на снагу наведеног закона, имао је сва права и обавезе као и други носиоци станарског права на стану у друштвеној својини. Међутим, тужила се уселила у стан који је предмет спора 09. 07. 1977. године, када је закључила брак са чланом породичног домаћинства носиоца станарског права, дакле после ступања на снагу наведеног закона, па из тог разлога, по оцени нижестепених судова, није могла да стекне својство члана породичног домаћинства и право трајног коришћења стана. Исто тако, судске одлуке су донете у складу са судском праксом у тумачењу и примени чл. 30-40 важећег Закона о становању („Службени гласник РС“, бр. 50/92...). Носиоци станарског права, односно закупци станова на неодређено време који то право имају на стану у својини грађана настављају са коришћењем стана у складу са наведеним одредбама закона (тужила, као што је наведено, није стекла ова права). Власник стана има исте обавезе као носилац права располагања, осим обавезе да кориснику стана омогући откуп. Стога је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Према члану 23. став 1. Закона о изменама и допунама важећег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/11), поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), а који није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона. У конкретном случају, поступак је започет пре 01.02.2012. године, као дана ступања на снагу важећег Закона о парничном поступку, па се примењују одредбе раније важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09). Изузетак од овог правила садржан је у одредби члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП. Према тој одредби ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона, односно до 31.05.2014. године.

Тужба ради утврђења права закупа на неодређено време поднета је 16.04.2007. године, а у тужби је као вредност предмета спора означен износ од 500.100,00 динара. Тужени је 24.08.2007. године поднео противтужбу ради исељења, а у пртивтужби је као вредност предмета спора означен износ од 10.000,00 динара. Поступак је правноснажно решен 09.11.2016. године.

Како означена вредност спора ни по тужби, ни по противтужби не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе – противтужбе, ревизија тужиле није дозвољена.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић